

ARA DINKJIAN ŞARKILARI
THE ARA DINKJIAN SONGBOOK

u s u l g e r e ğ i a b o u t m e t h o d

Dünyaca ünlü ud sanatçısı ve besteci Ara Dinkjian'ın şarkılarını bir araya getiren bu çalışma bir nota kitabı olmanın ötesine geçiyor. Kitabın girişinde yer verilen müzikolog Burcu Yıldız'ın Dinkjian hakkında kaleme aldığı “müzikal yaşam öyküsü” sanatçı ve eserleri hakkında derinlemesine bir analiz sunuyor. Bu metne eşlik eden fotoğraflar ve müzikal üretim sürecinde yolu Dinkjian'la kesişmiş sanatçıların görüşleri de makalenin çizdiği çerçeveye farklı boyutlar katıyor.

Kitap, parçaları farklı ülkelerde, farklı dillerde milyonlarca insanın gönlünde yer etmiş bu değerli sanatçının üretimine bir saygı duruşu niteliği taşıyor.

Türkçe yazımda Ömer Asım Aksoy'un *Ana Yazım Kılavuzu* (Epsilon Yay.) temel alındı, Necmiye Alpay'ın *Türkçe Sorunları Kılavuzu*'ndan (Metis Yay.) yardımcı kaynak olarak yararlanıldı.

Bringing together the songs of composer and world-famous oud player Ara Dinkjian, this work goes beyond a mere collection of sheet music. The introduction written by musicologist Burcu Yıldız recounts the “musical life story” of Dinkjian, while offering an in-depth analysis of his work. The photographs and stories of artists who have crossed paths with Dinkjian add many dimensions to the comprehensive framework of the book.

This work is a tribute to the esteemed artist, whose pieces left a mark in the hearts of millions of people around the world.

y a y ı n c ı n ı n n o t u p u b l i s h e r s n o t e

ARA DINKJIAN ŞARKILARI
THE ARA DINKJIAN SONGBOOK

Editör / Edited by
BURCU YILDIZ

Aras Yayıncılık
İstiklal Caddesi, Hıdivyal Palas 231/Kat 1
34430 Tünel, Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 252 65 18 - 243 06 02
info@arasyayincilik.com
www.arasyayincilik.com
Sertifika No: 44967

ARAS - UÇU 280

Ara Dinkjian Şarkıları
The Ara Dinkjian Songbook

Editör / Edited by
Burcu Yıldız

Çevirmenler / Translators
Bob Beer, Fırat Kaplan, Erkal Ünal

Tasarım / Design
Savaş Yıldırım

Kapak Fotoğrafi / Cover Photo
Alena Sobolova

© 2023, Aras Yayıncılık
© 2023, Ara Dinkjian

ISBN 9786257460194

Baskı / Printing
Sena Ofset, 2. Matbaacılar Sitesi 4NB7-9-11 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 38 46 / Sertifika No: 45030

Şubat / February 2023, İstanbul

İçindekiler

Contents

Önsöz 7 Preface

Teşekkür 9 Acknowledgements

– I –

ARA DINKJIAN'IN MÜZİKAL YAŞAM ÖYKÜSÜ

Burcu Yıldız

13

ARA DINKJIAN'S MUSICAL LIFE STORY

Burcu Yıldız

Çocukluk Yılları

15

Childhood

Dünya Müziği Sahnesi: Night Ark

26

The World Music Scene: Night Ark

Popüler Şarkılar: Türkiye, Yunanistan ve İsrail

35

Popular Songs: Turkey, Greece and Israel

Müzik Koleksiyonerliği

46

A Music Collector

Ud İcracılığında Ara Dinkjian Ekolü

54

Oud Performance and the Ara Dinkjian School

Amerika'dan Diyarbakır'a Bir Hasretlik Hikâyesi

64

A Story of Longing for Diyarbakır in America

Solo Projelerden The Secret Trio'ya

70

From Solo Projects to The Secret Trio

Şarkıları Bulan Besteci

82

A Composer who Finds Songs

– II –

ARA DINKJIAN BESTELERİNİN NOTALARI

89

MUSICAL NOTES OF ARA DINKJIAN'S COMPOSITIONS

– III –

DİSKOGRAFİ

235

DISCOGRAPHY

Önsöz

Preface

Son otuz yıldır, bestelerimin notalarını isteyen çok kişi oldu ve her zaman memnuniyetle gönderdim. Nihayet, bestelerimin yer aldığı bir nota kitabını yayımlama fikri aklıma geldi. İstanbul'da Aras Yayıncılık'tan dostlarıma ilgilerini çekebileceğini düşünerek projeden bahsettim. Olumlu yanıtları çok sevindiriciydi. En popüler yirmi bestemin yer aldığı kısa bir kitap önermiştim. Bir de baktım ki tüm bestelerimin, biyografimin ve fotoğraflarımın yer aldığı çok daha kapsamlı bir kitabı yayımlamayı tercih ettiler. Ve işte kitap karşınızda sevgili dostlarım. Aras Yayıncılık'la çalışmış olmaktan onur duyuyorum ve hem dostlukları hem de destekleri için Rober Koptaş ve Burcu Yıldız'a teşekkür ediyorum.

Ara Dinkjian

Over the past thirty years, I have received many requests for sheet music of some of my compositions, which I have always gladly sent. Eventually, the thought occurred to me that perhaps a songbook of my pieces would be welcomed. Knowing some of the good people at Aras Publishing in Istanbul, I asked if they would be interested in the project. Their positive response was very gratifying. I proposed a short book of perhaps twenty of my most popular pieces. To my surprise, they preferred a book of all of my compositions, with a biography and photos included. So, dear friends, here it is. I am honored to be associated with Aras Publishing, and thank Rober Koptaş and Burcu Yıldız for their friendship and support.

Ara Dinkjian

Teşekkür

Acknowledgements

Ara Dinkjian'ın, bestelerini bir nota kitabı olarak yayınlamak istediğini duyduğumda, fikrin bende yarattığı heyecanı tarif edebilmem çok zor. Kitabın Türkiye'de ve özellikle Aras Yayıncılık tarafından yayınlanmasını arzu ettiğini söyler söylemez Yetvart Tovmasyan ve Rober Koptaş da bu heyecana ortak oldular ve kitabın bir nota yayınından daha kapsamlı bir içeriği olması gerektiği konusunda uzlaştık. Ara, her zamanki mütevazılığı ile notaların yayımlanması dışında bir beklentisi olmadığını ifade etse de biz bu kıymetli müzisyenin ilham verici yaşam öyküsünün okuyucularla ve özellikle genç müzisyenlerle paylaşılması gerektiği konusunda ısrarcıydık.

Bu biyografik metni, hem çok saygı duyduğum ve gönülden sevdiğim bir dostumun yaşam öyküsünü aktarıyor olmanın mutluluğuyla, hem de çocukluğumdan bu yana hayranı olduğum büyük müzisyenin hikâyesini tüm coşkusuyla, eksiksiz bir şekilde, gerektiği gibi aktarabilmenin telaşıyla yazdığımı itiraf etmeliyim. Ara Dinkjian ve yine çok kıymetli bir müzisyen olan babası Onnik Dinkjian'ın yaşam öykülerini ilk kez, antropolog arkadaşım Onur Günay ile çektiğimiz *Garod: Amerika'dan Diyarbakır'a Bir Hasretlik Hikâyesi* başlıklı belgesel filmle

I cannot describe the excitement I felt upon learning that Ara Dinkjian wanted to publish his compositions in a book. The moment he said that he wanted it published in Turkey, and especially by Aras Publishing, Yetvart Tovmasyan and Rober Koptaş joined me in this excitement, and agreed that this book would need to be more comprehensive than just a book of notation. Although Ara, with his usual humility, said that he expected nothing other than for his sheet music to be published, we were adamant that this priceless musician's inspiring life story needed to be shared, with young musicians in particular.

I must confess that I felt both joy and trepidation as I wrote this biography; joy to write the story of a friend whom I respected and loved deeply, but trepidation at the challenge of doing justice to the life of great musician whom I had admired since my youth, with all of its passion. Previously my anthropologist friend Onur Günay and I had had the opportunity to present the accounts of his father Onnik Dinkjian, himself a fine musician, in a documentary film titled *Garod: Story of Longing, from America to Diyarbakır*. The film was

paylaşma fırsatı bulmuştuk. Film birçok uluslararası ve ulusal film festivalinde gösterildikten sonra Kalan Müzik tarafından DVD olarak da yayımlandı. Sonrasında da birçok farklı sanatsal projeye müzikal işbirliğimizi ve dostluğumuzu sürdürebilme fırsatı bulduk. Bir etnomüzikolog olarak akademik yayınlarımda baba-oğul iki müzisyenin içinde yetiştikleri müzikal geleneğin önemi-ne, yaşam öyküsü anlatılarının ve müzikal yaratımlarının eşsizliğine dikkat çekmeye çalıştım. Çünkü bireysel yaşamışlıkların ötesinde, küresel bağlamda ve özellikle yaşadığımız coğrafyaya dair müzikültürel bellek, kimlik, etnisite, göç ve benzeri birçok konuda ezber bozan, özgün tartışmalara imkân tanıyan deneyimlerinin paylaşılması gerektiğine inandım.

Bu metni oluştururken de bir dış sesin anlatıcılığında, klasik bir biyografi yazım biçimini özellikle tercih etmedim. Öncelikle ve mümkün olduğunca, Ara Dinkjian'ın kendi sesine yer vermeye çalıştım, çünkü o ses benim ve onu tanıyan birçok kişinin yaşamında çok önemli izler bıraktı. Bu yüzden, yıllar içinde hem araştırmam sırasında yaptığım görüşmelerden hem belgesel filmde kullandığımız sahnelerden hem de kişisel sohbetlerimizden birçok anlatıyı Ara Dinkjian'ın kendi cümleleriyle paylaşmak istedim. Birlikte çalıştığı müzisyen dostlarının, iş arkadaşlarının, ailesinin, akademisyenlerin ve eleştirmenlerin fikirlerinin bu metne katkı sunacağını düşündüm ve onlara akış içerisinde yer verdim. On yılı aşan dostluğun ve müzikal yoldaşlığın verdiği cesaretle, bu fikri Ara Dinkjian'ın haberi olmadan gerçekleştirdim, çünkü söyleseydim “Ne gerek var, insanları yormayalım” diyeceğinden emindim.

shown at several national and international film festivals and was later released on DVD by Kalan Müzik. Later we gained the opportunity to continue our musical collaboration and friendship through several different art projects. Writing as an ethnomusicologist, I strove to draw attention to the importance of the musical tradition this father-and-son duo nurtured together, as well as the uniqueness of their life accounts and musical creations. Beyond what they experienced as individuals, I felt it vital to share those experiences in a cultural context; and in our region especially, experiences that provided the possibility of original, game-changing discussions of subjects including musicultural memory, identity, ethnicity and migration. In writing this text, I have specifically avoided the classic biographical style of an outside narrator. Primarily and wherever possible, I have tried to provide space for Ara Dinkjian's own voice, because that voice has had a major effect on my life as well as the lives of many who know him. For this reason, I wanted to share Ara Dinkjian's accounts – from interviews I conducted during my research, scenes from the documentary and private conversations – in his own words. At the same time, I felt that the thoughts of his fellow musicians and colleagues, his family, academicians and music critics would be valuable contributions to this work, so I have included them in boxes within the text. With the confidence born of more than a decade of friendship and musical camaraderie, I did this without consulting him, because I was sure that if I had, he would have said, “What's the need, let's not be a bother to people.”

Bu kitaba fikirleriyle katkıda bulunan Arev Dinkjian, Margo Sarkisian-Dinkjian, Onnik Dinkjian, Araksi Dinkjian, Fatih Ahıskalı, Sezen Aksu, Aytekin Ataş, Melissa Bilal, Zohar Fresco, Onur Günay, Ari Hergel, David Hoffman, Tamer Pınarbaşı, Sokratis Sinapoulos, Ülker Uncu ve Anastasia Tamouridou'ya çok teşekkür ederim. Türkçe ve İngilizce çevirilerde büyük özveriyle çalışan Bob Bear, Fırat Kaplan ve Erkal Ünal; Rober Koptaş ve Aras Yayıncılık emektarları, iyi ki varsınız. Ve tabii ki Ara Dinkjian'a bana bu kitaba katkıda bulunma fırsatı sunduğu için, sabırla metni bitirmemi beklediği için, müziği ve ruhuyla yaşamımı güzelleştirdiği için sonsuz teşekkür ederim.

Burcu Yıldız
1 Eylül 2021, İstanbul

I would like to sincerely thank all those who contributed their ideas to this book, including Arev Dinkjian, Margo Sarkisian-Dinkjian, Onnik Dinkjian, Araksi Dinkjian, Fatih Ahıskalı, Sezen Aksu, Aytekin Ataş, Melissa Bilal, Zohar Fresco, Onur Günay, Ari Hergel, David Hoffman, Tamer Pınarbaşı, Sokratis Sinapoulos, Ülker Uncu and Anastasia Tamouridou. Many thanks also to Bob Beer, Fırat Kaplan and Erkal Ünal for their hard work on the Turkish and English translations, as well as Rober Koptaş and his colleagues at Aras Publishing. And of course, to Ara Dinkjian, for providing me the opportunity to contribute to this work, waiting patiently for me to finish the text, and adding beauty to my life with his music and his spirit.

Burcu Yıldız
September 1, 2021 - Istanbul

ARA DINKJIAN'IN MÜZİKAL YAŞAM ÖYKÜSÜ ARA DINKJIAN'S MUSICAL LIFE STORY

Burcu Yıldız

Türkiye’de ve Yunanistan’da, Sezen Aksu ve Eleftheria Arvanitaki gibi oldukça popüler şarkıcılara verdiği bestelerle müzikseverlerin gönlünde yer edinmiş; İsrail’de hem dini repertuvar içinde kutsal müzik metinlerine hem de popüler şarkılara imzasını atmış; Night Ark ismiyle kurduğu kuartetle Amerika’da, dünya müziği sahnesinin oldukça avangard projelerinden birinin yaratıcısı olmuş ünlü besteci ve udi Ara Dinkjian’ın yaşam öyküsünü okumak, eminim ki bu kitabı edinen müzikseverler için hayli keyifli olacaktır. Bugüne dek yirmi dört farklı ülkede sahne alan, besteleri dünyaca ünlü müzisyenler tarafından on altı farklı dilde kaydedilen ve özgün tarzıyla dünyanın en iyi ud icracılarından biri olan Ara Dinkjian’ın bu renkli kariyerinin genç müzisyenlere ilham vereceğinden de hiç şüphem yok. Ancak Ara Dinkjian’ın bu kitabın okuyucularıyla paylaşmaktan mutluluk duyacağım en etkili özelliklerinden birinin, hayata ve müziğe dair, filozofları aratacak bilgelikte fikirleri olduğunu da söyleyebilirim. Altını çizmem gereken

Ara Dinkjian has gained a place in the hearts of Turkish and Greek audiences through his work with popular vocalists like Sezen Aksu and Eleftheria Arvanitaki; In Israel, he has composed music for sacred texts as well as popular songs. With his quartet Night Ark, he made a valuable contribution to the very avant-garde projects on the American and World Music scene. Reading the life story of this renowned composer and oudist is sure to be a very enjoyable experience. I have no doubt that as one of the finest oudists in the world with a unique personal style, who has performed in twenty-four countries and whose songs have been translated by world famous musicians into sixteen languages, his colorful career will be a source of inspiration to young musicians. But I can say that of all Ara Dinkjian’s characteristics, the one that makes me the happiest to share in this book is his deep wisdom and philosophy concerning life and music. To that I should add his mastery of storytelling that contributes so deeply to this book.

bir diğer nokta ise hikâye anlatıcılığındaki ustalığı ki, onun bu özelliğinin okuyacağımız metne sunduğu katkı paha biçilmez.

Fatih Akın, Berlin Film Festivali'nde Altın Ayı ödülü alan *Duvar'a Karşı* filminde, Almanya'da yaşayan Türkiye doğumlu bireylerin Türk ve Alman kimlikleri arasında gidip gelişlerini çok etkili bir dille anlatır. Filmin başrollerinden Sibel'in Cahit'e dolma yaptığı o duygu dolu sahnede, yemeğe eşlik eden peynir, kavun ve rakı görüntüleriyle birlikte çok güçlü bir ezgi ulaşır kulaklarımıza ve o görüntü ve sesler bir anda filmin en etkili, unutulmaz sahnelerinden biri olur. Şarkının, filmdeki karakterlerle benzer bir bağlamda, hem Diyarbakırlı hem de Amerikalı olmaya çalışan Ara Dinkjian'ın bir bestesi olması, tesadüf müdür bilinmez. Ancak Meral Okay'ın yazdığı sözlerle bu Ara Dinkjian bestesi, sahneyi öylesine tamamlar ki müziğin sahiçiliği filmin tamamına işler. Bestecinin ezgilerindeki bu sıcaklığın ve samimiyyetin birazdan okuyacağınız yaşam öyküsü ve hayat duruşuyla birebir ilintili olduğu aşikâr. Bahsi geçmişken, şarkıyı dinlemek ya da mırıldanmak serbesttir...

Kur masayı Madam Despina
Kirli beyaz muşamba örtüleri ser
Çek sediri asmanın altına
Yanında bir ince Müzeyyen Abla
Yine mi güzeliz yine mi çiçek
Hamdolsun
Taze mi bitti topik
Canın sağ olsun
Amanın, yine mi güzeliz yine mi çiçek
Hamdolsun
Altınbaş kadehe yağ gibi dolsun...

In his film *Head On*, which received the Golden Bear Award at the Berlin Film Festival, director Fatih Akın presents a moving illustration of how Turkish-born people living in Germany move between their Turkish and German identities. In the very emotional scene in which lead character Sibel is cooking dolma for Cahit, the images of cheese, melon and *rakı* are accompanied by a powerful melody, transforming it into one of the most powerful, unforgettable scenes in the film. It is no coincidence that the song is by Ara Dinkjian who, in a similar context, strives to be both *Dikranagerts* and American. Meral Okay's lyrics set to Dinkjian's composition complete the scene so perfectly that its genuineness weaves through the entire film. The connection between the warmth and intimacy of Dinkjian's compositions, and the life story and approach to life you are about to read, will be unmistakable. And on that subject, feel free to listen to the song, or hum along...

Set the table, Madam Despina
Spread the off-white tablecloth
Pull the couch under the grapevine
To the delicate voice of Müzeyyen
Are we beautiful again, a flower again?
Thank God
Did you just run out of *topik*?
Don't worry about it
Ah, are we beautiful again, a flower again?
Thank God
Let the Altınbaş [*rakı*] fill the glass like oil...

Çocukluk Yılları

Ara Dinkjian 1958’de Amerika Birleşik Devletleri’nde, New Jersey’de doğar. Anne ve babasının hikâyeleri, aileleri 1915 sonrasında diasporada yeni bir yaşam kuran birçok Ermeni ailesiyle örtüşür. Paris doğumlu babası Onnik’in ailesi Diyarbakırlı, Lyon doğumlu annesi Araksi’nin ailesi ise Harputludur. New York’ta tanışıp evlenirler, Anahid ve Ara adında iki çocukları olur. Memleketlerinden uzakta olsalar da geleneksel Anadolu aile yapısını; yemek kültürü, müzik, dil, eğlence biçimleri gibi gündelik yaşam pratiklerini yerleştikleri yeni memleketlerde de mümkün olduğunca sürdürürler. Ara doğduğunda babası Onnik bir mobilya mağazasında çalışmaktadır fakat şarkı söylemek hayatındaki en temel motivasyonlardan biridir. Amerikadaki Ermeni topluluklarında önemli bir kültürel aktarım aracı olarak görülen ve aynı zamanda da bir sosyalleşme alanı olan koro provalarında, dans ve müzik gösterilerinde, *barahantes*lerde (dans ve müzikli eğlence ortamları) hem koro üyesi hem de solist olarak yer almaya başlar. Ara Dinkjian daha çok küçük yaşlarda babasıyla birlikte katıldığı bu ortamlarda, müzisyenlere darbuka-sıyla eşlik etmektedir. Ama öyle oyun olsun diye değil, büyük bir ciddiyetle. Daha üç yaşındayken evde bulunduğu her köşede ritim vurması, aile dostlarından Eddie Amca’nın dikkatini çeker ve Ara’ya bir dümbek hediye eder. Annesi Araksi, terzilik yaptığı dönemde Ara’nın eve gelen bir Yahudi müşteriye darbukasıyla “Size çok güzel bir Ermenice şarkı çalacağım” deyip Yahudi halk şarkısı “Hava nagila”yı çaldığı günü hiç unutmaz. Araksi, kilisede dini ritüel sırasında ritmik bir pasaj söylenir-

Childhood

Ara Dinkjian was born in 1958 in New Jersey, USA. His mother and father’s stories shared much with those of many other Armenians in the diaspora who forged a new life for themselves after 1915. His father Onnik was born in Paris, but his family was from Diyarbakır; his Lyon-born mother’s family was from Kharpert. They met and married in New York, and had two children, Anahid and Ara. Though far from their homeland, they preserved the traditional Anatolian family structure as well as practices of everyday life such as cuisine, music, language and entertainment as much as possible in their new home. When Ara was born, Onnik was working in a furniture store but singing was one of the most basic motivations in his life. In America’s Armenian communities, chorus rehearsals served as an important vehicle for the transmission of culture as well as social life, and Onnik began taking part in them as well as dance and music shows and *barahantes* (dance and music gatherings) both as a member of the chorus as well as a soloist. Spending time in such environments together with his father from a very young age, Ara Dinkjian accompanied the musicians on his darbuka, but not just for the fun of it; he worked at it very seriously. Even at the age of three, he was banging out rhythms in every corner of the house, and this so impressed his Uncle Eddie, that he bought Ara a *dumbek*. When his mother Araksi was working as a seamstress, Ara once told a Jewish customer visiting their home, “I’ll play you a really good Armenian song,” and played and sang

ken, Ara'nın sürekli sandalyesine vurarak ritimle eşlik etmeye çalıştığını ve hep onu uyarmak zorunda kaldığını anlatır. Henüz bir anaokulu öğrencisiyken müzikten ilk para kazandığı anı ise, Ara şöyle hatırlar:

Para kazandığım ilk profesyonel işimde beş yaşındaydım. Darbuka çalmayı ve müziği çok ciddiye alıyordum, Şu tatlı çocuğa bakın deyip beni izliyorlardı. Ne çaldığım pek de umurlarında değildi ve içten içe buna sinirleniyordum. (Her zaman ne giydiğimin ya da nasıl görüldüğümün değil, çaldığımın önemsenmesini istemişimdir.) Babam solistti, grubun şefi işin sonunda gelip bana beş dolar verdi. Tanrım, şok olmuştum.

Ara Dinkjian, New York City, 1964

“*Hava nagila, hava nagila*”, a Jewish folk song. Araksi relates that in church, whenever there was a rhythmic passage in the liturgy, Ara was forever trying to beat out the rhythm on the pew, and she would always have to warn him not to. Ara tells of the first time he earned money with music while still in preschool:

My first professional job where I got paid, I was 5 years old. And I took it so serious. I was always very upset when the people said I was cute. ‘Oh, look at that little boy!’ That meant they were looking at me and not listening to music (I was hoping to get attention for what I played, not for what was I wearing, or what I looked like). My father was the singer. At the end of the job, the band leader came to me and handed to me 5 dollars. I was in shock. I didn’t take it. I just looked at my father and he nodded his approval. Oh my God! 5 dollars for me? I thought I would play music for the rest of my life for nothing. Somebody is going to pay me for this? This is unbelievable. So, that was the beginning.

Notably, his incredibly early interest in music went beyond just singing and playing, to records as well:

I remember I had one of those suitcase record players. That was almost like a toy for me. And I had one record. I would come home from school. I would put that record on and try to imagine that world of sound. I was feeling that I had a place in there. How do I get in there? Will they accept me? How are they doing this? How are these magical sounds happening? What is that instrument? How is he playing that? I would put that three minute song on a hundred times until my mother would scream ‘to the table... It’s dinner time.’ My

Almadım, babama baktım, alabilirsin diye kafasını saladı. Müthiştı, beş dolar kazanmıştım. Hayatımı müzik yapmakla geçirebileceğimi düşünüyordum. Büyük bir keyifle, karşılığında hiçbir şey beklemeden... Bunun için birileri bir de bana ödeme mi yapacak diye çok şaşırılmışım. Bu, başlangıçtı.

Küçük yaşlarda müziğe duyduğu ilgi, sadece çalıp söylemesiyle değil plaklara olan merakıyla da dikkat çeker:

Valiz şeklindeki plak çalarımı hatırlıyorum. Bir oyuncak gibiydi benim için. Bir de plağım vardı. Okuldan eve gelir gelmez plağı çalar ve o ses dünyasını hayal etmeye çalışırdım. Bir yerim vardı orada, hissediyordum. O dünyaya nasıl girebilirim? Beni kabul ederler mi? Bunu nasıl yapıyorlar? Bu sihirli sesler nasıl ortaya çıkıyor? Hangi çalgıyı duyuyorum? Nasıl çalıyorlar? Aklımda bir sürü soru... Üç dakikalık şarkıyı belki yüz kere, art arda dinlerdim. Annemin beni akşam yemeğine çağırın sesini duyana kadar... Arkadaşlarım kapıya gelir ve beni dışarıda oynamaya çağırırlardı. Annem kapıdan seslenirdi, arkadaşların burada diye. “Söyle onlara gitsinler! Meşgulüm!” Çok iyi bir plak değildi belki. Ama benim için sihirliydi.

Burada bahsettiği plakta çalan şarkı George Mıgırdıçyan’ın “The Scale Song” isimli şarkısı ve ne tesadüf ki solo enstrüman da bir ud. Ara Dinkjian, müzikal birikiminin temelini babası ve babasıyla birlikte yer aldığı Ermeni toplumunun kültürel etkinlikleri olduğunu sıkça vurgular. Bu nedenle bu bölümde kısaca babası Onnik Dinkjian’ın müzisyen kimliğine ve dolayısıyla Ara’nın çok küçük yaşlardan itibaren içine doğduğu müzikal geleneğe değinmek yerinde olacaktır. Onnik Dinkjian, Fransa’da geçirdiği çocukluk

school friends would come to our house asking “Can Ara come out to play?” And she would yell downstairs, “Ara, your friends are here.” And I would say tell them to “Go away! I’m busy!” Maybe, it wasn’t a particularly good record, but to me, it was a magical sound.

The song on said record was George Mgrdichian’s *The Scale Song*, and coincidentally the solo instrument was an oud. Ara frequently emphasizes that the Armenian community’s cultural events, which he attended with his father, formed the basis of his musical knowledge, so in this chapter, we would do well to touch briefly upon Onnik Dinkjian’s identity as a musician and the musical tradition that it instilled in Ara Dinkjian so early in his life.

Onnik Dinkjian said that during his childhood in Paris, he had a few records from Turkey that he listened to constantly. These included the song “Neden Geldim Amerika’ya” (Why did I Come to America) and Turkish songs and gazels by Karekin Proodian and Hafız Burhan Bey which he loved. He said that although he didn’t know Turkish, the elders in his family sometimes spoke Turkish at home and sang Turkish songs, which allowed him to feel a bond to the language on the records he was listening to. After moving to America, they started bringing records in Armenian into their home. Although Onnik’s childhood memories seem like more subjective experiences of his family; a reflection of his own memory of them, these stories overlap with the stories of many Armenian families around the world. Prior to the 20th century, in a period when Turkish, Kurdish, Armenian, Greek, Jewish, Arab and